

unui pârâiaș învolburat de ploaie, verdele lacului pe timpul verii când algele abia înfloresc, culoarea cenușie a unui râu sufocat de ninsoare. Înainte, numai ochii galbeni ai lui Sam mă priveau de sub mestecenii plouați, dar acum simțeam greutatea privirii întregii haite. Greutatea cuvintelor înțelese, dar nespuse.

Lupii din pădure îmi sunt străini, acum că știu secretul haitei lor. Frumoși, ademenitori – însă, cu toate acestea, străini. Un trecut uman neștiut se ascunde în spatele fiecărei perechi de ochi; Sam este singurul pe care l-am cunoscut cu adevărat, și pe el îl am lângă mine acum. Îmi doresc asta, să-mi cuprindă mâna în mâna lui și să-și aşeze obrazul pe pieptul meu.

Dar trupul mă trădează. Acum eu sunt necunoscutul și cel ce nu poate fi cunoscut.

Aceasta este o poveste de dragoste. N-am știut niciodată că există atât de multe feluri de a iubi sau că iubirea te poate determina să faci atât de multe lucruri.

N-am știut niciodată că există atât de multe feluri de-a spune adio.

Unu

\$am

Mercy Falls, Minnesota, arăta altfel atunci când știai că aveai să fii om pentru tot restul vieții tale. Înainte, fusese doar un loc care exista numai în arșița verii, cu trotuar de beton și frunze întoarse spre soare, totul cu un iz puternic de asfalt încins și gaze de eșapament risipindu-se în aer.

Acum, când ramurile primăverii își oferea dantele rar întâlnite, de un roz delicat, simțeam că acesta era locul meu.

În lunile care au trecut de când îmi lepădasem pielea de lup, am încercat să învăț să fiu din nou un băiat normal. Am primit înapoi vechea mea slujbă la Raftul Strâmb, încunjurat de cuvinte noi și de sunetul paginilor răsfoite. Mi-am dat la schimb SUV-ul moștenit – mirosind numai a Beck și a viață dusă printre lupi – pe un Volkswagen Golf suficient de încăpător pentru mine și Grace, și chitara mea. Încercam să nu tresar când simțeam curentul de aer rece dând buzna la deschiderea bruscă a unei uși. Încercam să-mi aduc aminte că nu mai eram singur. Noaptea, Grace și cu mine ne strecuram în camera ei, iar eu mă pliam după forma corpului ei, inspirând mirosul noii mele vieți și potrivindu-mi bătăile inimii după ale ei.

Dacă se întâmpla să mi se taie respirația atunci când vântul răsună de urletele îndepărțate ale lupilor, cel puțin mă puteam consola cu balsamul acestei vieți simple și obișnuite. Mă gândeam cu drag la anii pe care aveam să-i petrec cu fata aceasta în brațele mele, la privilegiul de a îmbătrâni în această piele neobișnuită mie. Știam asta. Aveam totul.

Darul timpului în mine-nchis
viitorul brusc în fața mea deschis.

Începusem să-mi iau chitara cu mine la librărie. Nu prea aveam vânzare, aşa că petrecem adesea ore în șir concertând pentru pereții plini de cărți fără să mă audă cineva. Micul caiet pe care mi-l cumplitase Grace se umplea încet-încet de cuvinte. Fiecare nouă dată mâzgălită în capul paginii era o victorie în fața iernii pe sfârșite.

Azi era o zi ca toate celelalte: străzi umede de dimineață, încă lipsite de potențiali cumpărători. La puțin timp după ce am deschis magazinul, am fost surprins să aud pe cineva întrând. Mi-am ridicat privirea, sprijinindu-mi chitara de zidul din spatele scaunului.

– Bună Sam, spuse Isabel.

Era ciudat să o văd aşa singură, fără Grace prin preajmă, și chiar și mai ciudat să o văd aici în librărie, înconjurată de realitatea delicatesă a peșterii mele de cărți. Pierdere fratelui ei iarna trecută îi înășprise vocea și îi ascuțise căutătura ochilor, spre deosebire de prima oară când o cunoșcusem. Îmi aruncă o privire șireată și indiferentă, care mă făcu să mă simt naiv.

– Ce mai fac? mă întrebă ea, așezându-se pe scaunul liber de lângă mine, picior peste picior.

Grace pur și simplu și-ar fi vîrât picioarele sub scaun. Isabel îmi văzu ceaiul și sorbi din el, după care ofă adânc.

M-am uitat la ceaiul întinat.

– Nu mare lucru. Te-ai tuns?

Cârlionții ei blonzi perfecți dispăruseră și fuseseră înlocuiți de o tunsoare scurtă, dură, ce o făcea să pară frumoasă și rănită.

– Niciodată n-am crezut că ești un adept al lucrurilor evidente, Sam, zise ea, ridicându-și, neîncrezătoare, o sprânceană.

– Nici nu sunt.

Am îndreptat paharul de ceai neatins spre ea. Ar fi avut un înțeles aparte dacă aş fi băut din el după ea.

– Dacă eram naiiv, aş fi spus: „Hei, nu trebuia să fii la școală acum?”

– Exact! spuse ea, luând paharul de parcă ar fi fost al ei dintotdeauna.

Se scufundă cu o mișcare elegantă în scaun. Eu m-am încovoiat ca un vultur în al meu. Ceasul de perete număra secundele. Afără, nori albi, masivi, care încă mai aduceau o iarnă, atârnau greu deasupra străzii. Priveam cum o picătură de ploaie se scurgea pe fereastră, doar pentru a sări, înghețată, pe trotuar. Gândurile îmi pendulau între chitara mea uzată și exemplarul din Mandelstam¹ care zacea pe tejghea („Ce să fac eu cu trupul acesta ce mi l-au dat, atât de al meu, atât de intim mie?”). Până la urmă, m-am întins și am apăsat butonul PLAY al sistemului audio ascuns în spatele tejghelei, repornind muzica deasupra noastră.

– Am tot văzut lupi prin preajma casei mele, spuse Isabel, apoi agăță puțin lichidul din pahar și continuă: Ceaială astă are gust de gazon proaspăt tuns.

– Îți prinde bine, am spus, dar îmi doream cu ardoare să nu mi-l fi luat. Ceaialul fierbinte era ca o măsură de siguranță pe vremea asta rece și, deși știam că nu mai aveam nevoie de el, totuși mă simțeam mai om atunci când îl țineam în mâna.

– Cât de aproape de casa ta?

Ea ridică din umeri.

¹ Osip Emilievici Mandelstam – numele unui poet și eseist rus (1891–1938) (n.tr.)

– Se văd în pădure de la etajul trei. Cu siguranță, nu au nici cel mai mic simț al conservării, altfel ar sta departe de tata. Nu e deloc un fan al lor, spuse ea, privirea alunecându-i spre cicatricea neregulată de pe gâtul meu.

– Îmi amintesc.

De altfel, nici Isabel nu avea vreun motiv să fie vreun fan mai înfocat.

– Dacă se întâmplă cumva ca vreunul din ei să-ți iasă în cale în formă umană, mă vei anunța, nu? Și asta, înainte de a-l lăsa pe tatăl tău să-l împăieze și să-l aşeze în foaiерul casei.

Pentru a ușura impactul ironiei, am pronunțat cuvântul *foaiер* ca franțuzescul *foa-ie-i*. Isabel îmi aruncă o privire rece, care ar fi făcut pe cineva mai slab de înger să împietrească.

– Apropo de *foaiere*, locuiești în casa aia mare de unul singur acum? întrebă ea.

Nu locuiaști acolo. O parte din mine știa că ar fi trebuit să fiu în locul lui Beck acum, întâmpinându-i pe ceilalți membri ai haitei odată ce se preschimbau din nou în oameni acum la sfârșitul iernii, și având grija de cei patru lupi noi care trebuiau să se pregătească de transformare în curând. Cu toate astea, o altă parte din mine ura ideea de a rătăci pe-acolo fără nici o speranță de a-l mai vedea pe Beck din nou.

Totuși, nu acolo era *acasă*. *Acasă* era Grace.

– Da, i-am răspuns lui Isabel.

– Mincinosule, spuse ea, schițând un zâmbet tăios. Grace minte mult mai bine decât tine. Dar spune-mi unde sunt cărțile de medicină. Nu fi așa surprins – pare ciudat, dar am venit aici cu un motiv.

– Nici nu m-am îndoit de asta, trebuia doar să afli care e acel motiv, am spus făcându-i semn spre colțul librăriei.

– Am venit aici pentru că uneori Wikipedia pur și simplu nu-i de ajuns! spuse Isabel, după care aluneca ușor de pe scaun și-mi urmă indicația către colțul librăriei.

– Ai putea să scrii o carte despre toate lucrurile pe care nu le găsești pe internet, am spus eu și am respirat în sfârșit ușurat văzând că se ridicase de acolo.

Apoi am început să împăturesc un origami în formă de pasăre dintr-o copie a unei facturi.

– Tu ai și mai bine, din moment ce tu ești cel care a fost o ființă imaginară cândva, spuse ea.

M-am strâmbat un pic și apoi am continuat să lucrez la pasărea mea. Codul de bare al facturii se nimeri fix pe una din aripile păsării, iar străițile monocromatice de pe ea făceau ca aripa albă să arate mai mare decât aceasta. Am luat un pix, gata să desenez și dungiile celeilalte aripi, dar m-am oprit în ultimul moment.

– Dar ce cauți, până la urmă? Nu avem nimic deosebit în materie de cărți de medicină. Doar cărți de autoeducare și în mare numai generalități.

– Nu știu, o să aflu când o să o găsesc. Cum se numea chestia aia.... cartea aia cât o piatră de moară? Cea despre tot ceea ce i se poate întâmpla rău unui om? întrebă Isabel, ghemuită în fața raftului de cărți.

– *Candide*¹, am spus eu, dar nu era nimeni în librărie care să-mi poată înțelege gluma; așa că, după o pauză, i-am sugerat *Manualul Merck*.

– Asta e!

– Nu o avem pe stoc, dar o pot comanda, am spus, neavând nevoie să verific inventarul ca să fiu sigur că nu mă înșel. Dar nu va fi nouă-nouă, probabil îți pot găsi un exemplar la mâna a doua. Din fericire, bolile nu se schimbă niciodată prea mult.

Am trecut un fir de ață prin spatele cocorului meu de hârtie și m-am urcat pe tejghea să-l agăț deasupra.

¹ *Candide* – roman/novelă satirică a autorului francez Voltaire, scrisă în epoca Iluminismului, conturând un personaj excesiv de optimist în ciuda întregii sale vieți dezastruoase (n.tr.)

– E un efort cam exagerat, nu? Astă dacă nu intenționezi să devii medic?

– De fapt, chiar la asta mă gândeam, spuse Isabel, pe un ton atât de direct încât nu mi-am dat seama că îmi încredința un secret până când clopoțelul ușii nu m-a anunțat că intrase un nou client.

– Mă întorc într-o clipă – anunță-mă dacă ai nevoie de ceva, i-am spus eu, ridicându-mă pe vârfuri pe tejghea pentru a agăța firul cocorului de hârtie pe suportul de deasupra mea.

Deși nu a trecut decât o clipă până să intre noul client, eram conștient că Isabel tăcuse brusc, într-un fel care făcea ca tăcerea aceasta să tipte. Mi-am coborât mâinile, ezitând.

– Nu vreau să vă întrerup, pot aștepta, spuse nou-venitul cu o voce covârșitor de calmă, lăsând să se întrevadă tonul unui specialist.

Ceva în acest ton m-a făcut să-mi piară cheful de glume, așă că m-am întors și am dat cu ochii de un polițist stând în fața tejghelei și privindu-mă de sus. Datorită înălțimii mele, vedeam absolut tot ce avea atârnat la cureaua de la brâu: un pistol, un radio, un spray paralizant, cătușe și un telefon mobil.

Să vezi un polițist în biroul tău are un efect teribil asupra ta atunci când ai secrete, chiar dacă acestea nu sunt din rândul celor ilegale.

M-am instalat din nou încet în spatele tejghelei, arătând fără tragedie de inimă spre cocorul meu de hârtie.

– Oricum, nu prea făceam progrese. Vă pot... ajuta cu ceva?

Am ezitat punând această întrebare deoarece intuiam că nu se află aici ca să vorbim despre cărți. Îmi simteam pulsul, puternic și iute, bătându-mi în cefă. Isabel dispăruse și, judecând după aparențe, cel puțin, magazinul era gol.

– Ei bine, dacă nu ești ocupat, aş dori să discut un pic cu tine, spuse polițistul cu un glas politicos. Ești Samuel Roth, nu-i așa?

Am încuvînțat.

– Sunt ofițerul de poliție Koenig și lucrez la cazul Oliviei Marx, spuse el.

Olivia. Brusc, am simțit un nod în stomac. Olivia, una dintre prietenele apropiate ale lui Grace, fusese mușcată fără voia ei de un lup anul trecut și și petrecuse ultimele luni în pădurea Boundary, transformată în lup. Familia ei crezuse că fugise de-acasă.

Ar fi fost bine ca Grace să fi fost de față acum. Dacă mințitul ar fi un sport olimpic, ea ar ieși campioană mondială. Pentru o persoană care urăște literatura, Grace era cu siguranță un povestitor minunat.

– O, Olivia! am exclamat eu.

Mă neliniștea prezența acestui polițist în librărie, punându-mi întrebări, dar, ceva și mai ciudat, eram mult mai neliniștit fiindcă Isabel, care știa deja adevărul, asculta nevăzută. Mi-o și imaginam ghemuindu-se în spatele vreunui raft, și ridicând câte o sprânceană în semn de dispreț când o dădeam în bară cu vreo minciună care suna stângaci de pe buzele mele nepricepute.

– O știai pe Olivia, corect?

Polițistul avea o privire prietenoasă, dar cât de prietenos poate fi un om când își încheie fiecare întrebare prin acest *correct* de neclinit?

– Oarecum. Am întâlnit-o în oraș de câteva ori. Dar nu merg la aceeași școală cu ea.

– La ce școală mergi?

Din nou, vocea polițistului Koenig era pe cât se poate de plăcută și comunicativă. Încercam să mă conving că mi se părea suspicios din simplul motiv că eu aveam ceva de ascuns.

– Am făcut școală acasă.

– La fel și sora mea. A adus-o pe mama la disperare. Așadar, o cunoști totuși pe Grace Brisbane, corect?

Iar începe cu acest corect. Mă întrebam acum dacă el punea mai întâi tocmai întrebările ale căror răspunsuri le cunoștea deja. Din nou eram profund conștient de urechea lui Isabel ascultând în liniste.

– Da, este prietena mea, am spus.

Era o informație pe care probabil nu o aveau și de care nici că aveau nevoie, dar era ceva ce, pentru un motiv sau altul, voiam ca Isabel să audă. Am fost însă surprins să-l văd pe Koenig zâmbind.

– Îmi imaginez, spuse el.

Deși zâmbetul său părea sincer, mă făcu să înțepenesc, nefiind chiar sigur dacă se prefăcea sau nu.

– Grace și Olivia erau prietene bune, continuă Koenig. Ai putea să-mi spui când a fost ultima dată când ai văzut-o pe Olivia? Nu-mi trebuie o dată precisă, dar aş dori să fii cât mai exact. Asta m-ar ajuta foarte mult.

Acum își deschise un mic carnet albastru și aștepta cu pixul în mâna.

– Hm... m-am gândit puțin. O văzusem pe Olivia acum câteva săptămâni scuturându-și zăpada de pe blana ei albă, dar nu credeam că asta i-ar fi fost de mare ajutor lui Koenig.

– Am văzut-o în centru. De fapt, chiar aici, în fața librăriei.

Grace și cu mine ne pierdeam vremea prin librărie, iar Olivia venea cu fratele ei. Dar asta se întâmpla cu multe luni în urmă. În noiembrie? Sau octombrie? Exact înainte să dispară.

– Crezi că Grace o întâlnise mai des?

– Sunt aproape sigur că și pentru Grace aceasta a fost ultima dată când a văzut-o, am spus eu, încercând să-i fixez privirea.

– Este foarte greu pentru un adolescent să se descurce singur în pădure, spuse el.

De data asta eram sigur că știa totul despre mine și că aceste cuvinte îmi transmiteau un mesaj special gândit pentru mine, eu care acum pluteam în derivă fără Beck.

– Este într-adevăr foarte dificil pentru un adolescent fugit de-acasă.

Sunt o mulțime de motive pentru care adolescenții fug de-acasă, și luând în considerare ce am auzit de la profesorii și părinții Oliviei, ar

fi putut fi vorba și de o depresie. De multe ori acești tineri fug doar pentru că au nevoie să scape din mediul sufocant al familiei, dar ei nu știu cum să supraviețuască în lume. Câteodată, nu reușesc să fugă decât până la gardul vecinilor, alteori...

L-am întrerupt înainte să-și termine monologul:

– Domnule... Koenig? Știu ce încercați să-mi spuneți. Dar Olivia nu se ascunde acasă la Grace. Grace nu îi dă mâncare pe furș și nici nu o ajută să supraviețuască în vreun fel. Mi-aș dori sincer, pentru binele Oliviei, ca răspunsul să fie aşa de simplu. Mi-aș dori asta și de dragul lui Grace. Aș vrea să vă pot spune unde se află Olivia. Dar și noi suntem la fel de nedumeriți ca și dumneavoastră și ne întrebăm la fel de des când se va întoarce acasă.

Mă întrebam dacă asta era metoda prin care Grace își turna mult folositoarele ei minciuni – manipulându-le astfel încât chiar și ea însăși să le credă.

– Dar înțelegi că a trebuit să mă asigur, nu? adăugă Koenig.

– Știu.

– Ei bine, îți mulțumesc pentru timpul acordat și te-aș ruga să mă anunț dacă auzi ceva, zise el întorcându-se nehotărât, după care se opri în loc. Dar ce știi despre pădure?

Am înlemnit. În momentul acesta eram exact ca un lup încrermanit printre copaci, care se rugă să nu fie observat.

– Poftim? am spus eu cu o voce slabă.

– Familia Oliviei spune că îi plăcea să fotografieze lupii din pădure, și că Grace era pasionată de ei. Le împărtășești și tu acest interes?

N-am putut decât să dau din cap fără cuvinte.

– Crezi că ar fi vreo posibilitate ca Olivia să fi încercat să se aventureze singură în pădure, și să nu fi fugit în alt oraș?

M-a cuprins panica. Îmi imaginam cum patrulele de poliție și familia Oliviei umblau de colo-colo prin pădurea imensă, scotocind